



بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پيژندنه

نوم .	په پنجابی ډمې مين
ليکوال .	سیدادريس سادات
ډيزاين ،	پخپله ليکوال
د ليکوال شماره .	۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱
نشرونکی .	کيسه ويبپاڼه
ويبسايټ ،	www.kesa.blog
بڼه .	پي ډي ايف

د ناول ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

S A

ډالۍ

دا کتاب دې هغو کسانو ته ډالۍ وي.
چې د خپل کور نه په بدلو بدلو بهانو ووځي،
او د درې څلور دقيقو ژوند لپاره خپل ټول
ژوند په ځان ترخوي.
خپلې حورې ميرمنې پرېږدي او بيرون په
ډمو پسې گرځي.

ناول

په پنجابی ډمي مين

پيل

موبايل وشرنگېد، په شري كې مې د پښو خواته لاس ورتېر كړ، له چارج نه مې وباسه.

په خوبلن انداز مې موبايل غوړ ته ونيو،

په زنگېدلي آواز مې داسې وويل:

بلي!

څوك؟

سلام گرانه اوس لکه چې خپله رخسار هم نه پيژني.

سترگې مې وغړولې، په يو ټوپ سره له کټه راپورته شوم.

څه څه گراني څنگه يې؟

ښه يې؟

مننه

سبیره ډير مې ياد شوی يې

څه وخت پاکستان ته راځي،

گراني!

زه خو پردی مزدور یم، د تگ او راتگ وختونه مې معلوم نه وي.

خو خیر انشالله سبا یا بل سبا ځان برابروم، درځم.

سمه ده، اوس زه هم دفتر ته ځم، نن ورځ په بانک کې ډیرې زیاتې غونډې دي.

باید چې ټولو ته ځان په وخت سره ورسوم، د خدای پامان

سبیره په ځان دې پام کوه..

ستا ځان له تاسره زما امانت دی، که څه پرې وشول.

وژنم دې.

ههههه

سمه ده سمه ده، بڼه ورځ ولرې.

غسل خانې ته ولاړم، حمام مې وکړ.

د سهار لمونځ مې هم اداء کړ، له دُکانه مې ځانته څو دانې انډې

راوغوښتې.

په بلچرخانه کې مې ځانته پښې کړې، یو څه شوده مې هم برابر کړل.

چای ته ناست وم، چې د خالدې زنگ راغی.

اوف دا به بيا څه وايي،

پورته مې كړ، سلام گرانه!

سبیره څنگه يې ښه يې؟

ښه يم، وايه؟

سبیره مور مې وايي چې سبیر مې ډیر زیات یاد شوی دی.

نن ورته ووايه چې دلته راشي، يو څه ساعت به يې هم تېر شي.

او له دفتري کارونو به هم يو څه ډمه وکړي.

گوره خالدي!

زه تاته اوس داسې اوزگار ښکارم، چې د خلکو په کورونو به گرځم ها؟

زما نن ډیر زیات کار دی، او ته به داسې وکړې.

چې ورور ته بدې ووايې هغه بدې راولي، ماته دفتر ته زنگ راونه وهي.

او ها غسل خانه کې مې خیرني جامې دي، هغه درسره ومینځه.

سمه ده، مگر د شپې وختي راشه، چې زه بيا يواځې په کور کې ویرېرم.

او يو ښه زیری هم درته لرم، موبایل مې پرې قطعہ کړ.

خپل چای مې وڅښه، او د بانک پر لور روان شوم.
په بانک کې هلکانو دا څو ورځې ډیره لټې شروع کړې وه.
له ټولو وړاندې مې ټول راغونډ کړل، او د ټولو سر مې ور خلاص کړ.
ځکه که کار نه کېږي، نو پدې سره زموږ بانک ته هم ډیر خطر پېښیدای
شي.

په هر حال ټول مې پوه کړل، تر دې وروسته د مدیرانو غونډه وه.
زه هم ورغلم، د ټولو موضوع دا وه، چې په پاکستان کې د افغانستان
قونسلگری له بانک څخه دوه لکه ډالر په زورواکۍ نیولې دي.
زما دې موضوع کې داسې خاص دل چسپي نه وه، ځکه چې دا د نورو
مربوط کار وو.
خو په اخر کې خبره دې ځای ته ورسېده، چې باید له موږ څخه یو نفر
پاکستان ته همدا نن ولاړ شي.
او د هغې ځای زورواکي ته دا اخطار ورکړي، که چیرې دوی زموږ پیسې
موږ ته رانکړي.
نو موږ به پرې په محکمه کې عریضه وکړو.

ناول

په پنجابی ډمي مين

زه د بيسکوتو په خوراک لگيا وم، چې ټولو زما خوا ته په زير زير راوکتل،
وار خطا شوم، له لاسه مي بيسکيت ولوېدل.

ټولو ته مي سر وخوراوه، مطلب چې څه کيسه ده.

راته کړه يې:

مشر فيصله وکړه، چې ته به پاکستان ته ځي.

ځکه چې په مور ټولو کې له تا بغير د هيچا سره هم پاسپورټ او ويزه
نشته.

سوچ مي وواهه، ولا چې لاړ شم، دا خو به ډير خوند وکړي.

له رخسار سره به هم ووينم او چکري به هم ووهم، ومي ويل:

سمه ده، خو کله؟

وي، همدا اوس کنه.

حيران شوم، بس ژر ژر مي ځان تيار کړ.

پاسپورټ او تذکره مي هم واخيستل، خپل بيگ مي شاته واچاوه.

له ادارې مي پيسې واخيستي، او د تورخم په لور رهي شوم، په ډيره

خوشحالي کې رانه دا هم هېر شو.

ناول

په پنجابى ډمې مين

چې خالدي ته د تگ خبر ورکړم، په يو آسماني رنگه پلنکوچ کې
کښناستم، دې پلنکوچ تر تورخم پورې راوړسولم.

په تورخم کې دروازې يا گپت ته نږدې هرې خواته ماشومان لويان زنانه
هر ډول خلک ولاړ وو.

اکثرو زنانه وو تورې او شنې برقي په سر کړې وې.

يو پنجابي پوليس په لاس کې غټ پيپ نيولى وو او بې وسه افغانان يې
پرې ډبول، ما وکتل، چې مخکې ځاى کې يې يو سپين ږيرى هم دوه
درې پيپه کش کړ.

هر کله چې يې زه وليدم، چې يو افغان وم.

او شو شا مې جوړه وه، پتلون او ټايې مې کړې وه، تورې چشمې مې په
سترگو وې.

زور يې ورکړ، دوى دا هم برداشت کولای نشول، چې څنگه يو افغان
پښتون په دغه لار کې داسې په عزت سره تيرېږي.

غوښتل يې ما هم په پيپ ووهي، مگر ما يې پيپ ونيوه، سترگې مې پرې
رابرگې کړې.

ناول

په پنجابى ډمې مين

**ولې وروړه انسانان درته نه بنکارو، يا د عزت نه ډک ژوند مو راباندې
پيرزو ندى؟**

افغانانو چې زه وليدم، ټول ورته په لعنت شو.

**سړى يې راوښو، مگر هوښيار وو، ځان يې چاته په لاس ورنکړ او په لږ
وخت کې يې ځان له رش څخه وباسه.**

**يو څه شيبه وروسته له تورخم څخه راووتم او په ټوډي موټر کې د پيښور
پر لور رهي شوم.**

ښه وو، په لاره کې يو څه باران هم وشو.

**تر پيښوره راوړسېدم، له پيښور څخه مې ځان د جي ټي روډ هډې ته
ورساوه.**

**له کوم ځای څخه چې لاهور ته سروس او غټ موټرونه تلل، ما هم پکې
ټيکټ واخيست.**

يو څه غوښه چکني او يوه وړه مړنډا مې هم راواخيسته.

په لاره کې مې له منظرو ډير خوند واخسته، شپه هم په رانږدې کېدو وه.

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

د غوښې ټول بوټي مې په چکني کې واچول، بيرته مې ترې يو يو بوټي راپورته کاوه.

او لوار مې تيراوه، تر يو څه مزل وروسته هغه سرک ته راوړسېدم.

کوم ځای کې چې د اسلام اباد او پنډۍ لارې سره جلا شوي دي.

بس همدلته له موټره رانکته شوم، رخسار ته مې زنگ وواهه.

سلام رخسار

څنگه يې ښه يې؟

وعليکم سلام څنگه يې سبیره دا څنگه دي د کار په پای کې راياده شوم.

ومي ويل:

ای هی گرانی!

زما خو يوه لحظه هم له ياده نه وځي.

نن ورځ دي په زړه لاس کيده، يو حيرانوونکی خبر درته لرم.

وايه کنه

څه خبره ده.

ته خبره يې:

ناول

په پنجابی ډمي مين

زه اسلام اباد ته راغلی يم،

څه څه ته ريښتيا وايي؟

هيڅ باور نشم کولای،

هو ريښتيا وایم، ما ويل چې يو ډمي درباندي زيري وکړم.

ته داسې وکړه، چې امپيريل مارکيټ ته راشه، زه پکې يوه خونه په کرايه
نيسم.

نه سبیره تا راباندي ډير لوی زيري کړی دی.

نن به درته زه يوځای وځایم، ته هلته راشه.

نور مې له امپيريل مارکټ نه زړه موړ دی، هسې نه چې هلته راباندي
څوک شکی شي؟

سمه ده، دا بل ځای څنگه ځای دی؟

دا ځای که دي وليد، له خوشحالی نه شايد ځان قابو نشي کړای.

خا سمه ده، نو!

په واټسپاپ يې نقشه راوليکه، چې زه يې موټروان ته وځایم.

سمه ده.

موبایل يې قطعہ کړ.

خه شيبه وروسته يې لوکیشن راوليگه، يو موټروان ته مې وخوده.

په ماته گوډه اردو مې ورته وويل:

انکل ایس جگا کيدر هي؟ هم ایس جگه پر جا رها هي.

مشر سړي لومړی نقشه وليده، بيا يې ماته لاندې او پورته وکتل.

تندی يې تريو کړ، ويې ويل:

پښتون يې؟

حیران شوم، ومې ويل:

هو

وراره د خوی په رقم مې يې، د نصيحت په ډول درته وایم.

له داسې خایونو ډیر ډیر ځان ساته، ځکه دا ښه خایونه نه دي.

ورسره کښناستم، ډیر نور نصيحتونه يې هم وکړل، خو ما ورته غوږ ونه

نیوه.

زما خیال په بله دنیا کې وو.

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

هر کله چې له موټر څخه بښکته شوم، ژر ژر مې پيسې ټيکسيوان ته ورکړې.

په جيب کې مې غنگ غنگ وشو، لاس مې جيب ته ورتېر کړ، راومې باسه!

گورم د خالدي ورور وو، موبایل مې پرې بند کړ.

بيخي مې يې د چالانېدو تنۍ په زور کيکارېله، تر څو د رخسار سره يوځای راته څوگ د زنگ مزاحمت ونکړي.

نور مې د هوټل پر لور منډه کړه.

هوټل گول وو، شا وخوا ته يې داسې بښې او اوسپنې لگيدلې وې. تا به ويل لکه د سرو زرو چې وې.

هر سړی چې به راننوت، اوله لاره يې د زير زمينې څخه پورته وه.

لاندي ډول ډول بهرنۍ انجونې بښکاريدي، چې د خپلو بهرنيو يارانو سره ناستې وې.

چا به هم گيلاسونه ورته راوړل، او چا به هم په حال کې لگيدلې موزيک ته نڅا کوله.

ما هاخوا ديخوا كتل، چې موبایل ته مې مسیج راغی.
د پتلون له جیبه مې موبایل راوباسه، رخسار لیکلې وو.
مخامخ پورته دریم منزل ته وگوره، ما چې وکتل ریستیا هم هغه لیونی-
ولاړه وه.

خوشحاله شوم.

په زینو کې مې لکه د لیونیانو پسې منډه واخیسته.
ډیر لږ وخت کې دریم منزل ته ورسېدم، هاخوا ورتاو شوم.
ورپوې مې کړ، غیر کې مې پورته کړه.
شونډې مې ترې ونيولې.

یو څه ځنډ وروسته یې گوتې زما شونډو ته ونيولې، خدا نیولې وه ما
ورته وویل:

همدې خدا خو دې په ځان پسې لیونی کړی يم.

راته کړه یې:

زه ټوله ستا يم، خو دلته نه دلته ټول خلک راگوري.

راځه خونې ته، ریستیا هم شاوخوا چې مې وکتل، ټولو مور ته راکتل.

بیرته چې مې مخ راواړاوه، رخسار خونې ته ننوتې وه.

زه هم پسې ورغلم، بیګ مې یوې غاړې ته وغورځاوه، شپه هم ناوخته شوي وه.

شا وخوا مې بڼه په زیر زیر ولیدل، تر څو چا راته کومه کیمره یا بل څه ایښې نه وي.

له رخساره مې هم وپوښتل هغې وویل نه بیغمه اوسه، انشالله هیڅ هم نشته،

ما هم خپل نیکتایې د میز پر سر کیښوده، او شرت مې هم وباسه.

بوټان مې هم یوې غاړې ته کړل.

نور نو د خپلې هغې وحشي تندې په سرولو لگیا شوم، چې اوس او راتلونکې ټول ژوند به پرې پښیمانه یم.

د رخسار د سینو لونګ مې ښکل کړل، یو څه شیبه مې د آرامۍ احساس وکړ.

وروسته راپورته شوم، بدن مې سپک شوی وو.

**له خونې بيرون راووتم، له افغانستانه مې ځان سره يو څه ضعفان راوړي
۰۹۰**

**خدمتگاري ته مې ورکړل، تر څو يو دوه پيالې خوندور چای ترې راته
جوړ کړي.**

او دا مې هم ورته وويل:

**چې باقي ضعفان بيا رخسار ته ورکړي، ځکه چې د رخسار د ضعفانو
چای ډير زيات خوښيږي.**

**له جيبه مې د پنجابي فليور والا قيلون راوباسه، دوه درې کسه مې ترې
وکړل، څه خاص مزه پکې نه وه.**

بیرته خونې ته ولاړم، چای يې راوړ.

د ضعفانو چای خوند وکړ، د بيگ جيب مې خلاص کړ.

**د انارو پلاستیک مې ترې راوباسه، د تگاب داغ شوي تور بخوني خوړو
انارو د ضعفانو د چای خوند دوه برابره کړ.**

دا ځل هغې بيا د مينې خبرې شروع کړې.

زه هم لکه تازه زلمی د هغې هرې خبرې ځانته جذبولم.

مور بيا خان برابر او، چې دروازه راتک ټک شوه،

زه ورغلم، چې دروازه مې خلاصه کړه له هغې خوا چا په څه وو هلم.

همدلته پريوتی وم.

پوره تر ډير وخت وروسته مې يو وخت سترگې پرانيستي، تورتم وو.

وره څلور کونجه کوټه وه، سترگې مې وموښلې بيا مې شاوخوا وليدل هيڅ

هم نه ښکارېدل.

لکه شيبه تېره شوه، يو څه روښنايې له ليريږ ځايه راښکاره شوه.

زه چې يې وليدم، چې په سد راغلی يم، نو خپل يو عسکر ته په اردو کې

وويل:

تر څو زما خبر خلکو ته ورکړي، چې دی په سد راغلی دی.

هغه هلک ولاړ، دا مشر يې زما خوا ته راغی او راته کړل يې:

سلام خان بايي!

هماری سوچ يهي تا، که پتان لوگ بهت دين پرست هي.

لکن نهي پتان بهت زياده عياش هي، جس کو موقع نهي ملا وو شريف

نهي هي.

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

ايک پټان شاعر کيسې خوب بولا:

د کعبې دننه هر سړی ولي دی،

کلک ايمان په ميکده کې معلومېږي.

ته پښتون يې؟

ديوال ته يې ډډه ووهله، ماشينه يې په خوا کې کېښوده.

هو پښتون يم، خو غيرتي پښتون يم.

د خپل پښتون ورور سره د مرستې لپاره راغلی يم.

زما نوم جمشيد دی، ما وپيژنه شايد زه تاته رب ستا د مرستې لپاره دلته

پاتې کړی وم.

ته په يو لوی مشکل کې راگېر شوی يې، ته بايد د دوی خبره ومني گنې

دوی به تا په ټول خاندان ټوله پښتنخوا او ټول افغانستان کې وشموي.

ما فکر وواهه، ورته مې وويل:

په خونه کې خو هيڅ کيمره نه وه، ما وليده بيا نو څنگه زه مشکل کې

اخته شم.

ويې خندل!

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

ستا په خونه کې خو خراغونه وو؟

ومي ويل:

څلور يا هم تر دې ډير...

نه غلط شوی يې، څلور خراغونه په چت کې وو او درې په ميزونو لگيدلي وو.

هر خراغ کې کوچنۍ کيمره لگېدلې وه.

د همدې خبرې سره زندان ته د عسکرو يو ډله راننوته، زه يې له لاسه ونيوم.

بيرون يې وباسلم، لاسونه يې راته تړلي وو.

د تانې تانېدار وويل:

شناختي کارډ دې راکړه، ما ورته خپل پاسپورټ ورکړ.

پاسپورټ يې په زير وکوت، بيا يې له ځانه سره وويل:

ښه ښه ته خو خاص سپری يې!

سمه ده، عسکرو ته يې وويل:

دی شاته پارک ته بوځې، د ميلمنو په رقم يې قدر وکړئ.

جمشيد هم راسره وو، راته يې پټ په غوږ کې وويل:

که په پارک کې څه چانس هم درته پيدا شو، پام کوه چې ونه تختېږي.

که وتختې هم، دوی به بيا تا ستا د ویدیو په ضریعه راوغواری، د ماښام وخت وو خپل لمونځ مې ادا کړ.

دا ځای د فوځیانو د سیاحت او سیل ځای وو.

ډیرو عسکرو خپلې ملگري دلته راوستې وې، او د طبیعت له ښکلاوو یې خوند اخیسته،

د پارک شاوخوا شني اوبه تیرې شوې وې، چې کښتۍ پکې گرځیدلې، د اوبو نه هاغوا شنه شنه غرونه ښکارېدل!

ما اودس او لمونځ کړی وو، د دې ځای د ښکلاو ننداره مې کوله.

چې شاته مې ولیدل، جمشيد راغږ کړ.

رازه سبیره!

زه هم ورپسې رغلم.

تاڼې ته په خوشحالی ورننوتم، ناڅاپه مې سترگې په رخسار ولگېدلې.

هغې زما خواته راولیدل، د غرور خدا یې وکړه.

ناول

په پنجابی ډمې مين

شاته يې يو نفر ناست وو، چې تورې چشمې او سوټ يې کړی وو، ناست
وو.

يو بندل پيسې کلداری رخسار ته ورکړې.

رخسار ماته وهم نه کتل، هغه ووتله.

زه هک هيران شوم، بيخي بل ډول حالت راباندې راغی.

داسې حالت راباندې راغی، ژړا راغله، سترگو ته مې گوتې ونيولې.

بيا مې جمشيد ته وويل:

چې ياره دې خلکو ته ووايه چې ما زندان ته ننباسي او ښه سم وهل
راکړي.

بيا مې خوشې کړي، تانې دار پښتون وو راته کړل يې:

نه خانه!

ته دومره ساده وي، چې په پنجابی ډمې مين شوي.

ههههه

اوس نو ته پوهيږي او د پاکستان قونسلگري البته ته دغه نفر په قيمت

اخيستی يې!

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

ته به لدې سره گرځې د دې هره خبره به منې!

بس په افغانستان کې د بادشاهانو په رقم ژوند کوي، که دې د دې کس له خبرو سرغړونه وکړه.

نو په هماغه ورځ به ټول افغانستان او خپله ټوله سيمه کې شرميدلې يې.
ما سوچ وواهه،

هاغه د لسو دقيقو خوند چې ماته زما په خپل کور کې هم پيدا کېده،
هماغه د لسو دقيقو خوند زه د ټول عمر لپاره د بې غيرته پنجاب غلام
وگرځولم.

په سترگو مې گوتې ايسې وې، ځانته مې سخته غوصه راتلله.

بس اوبه له ورځه تيرې وې.

زه د ټول عمر لپاره د پنجاب غلام وگرځېدم.

دې وخت کې مې موبایل ته فکر شو، جيب کې مې گوتې ووهلې.

نه وو.

جمشيد ته مې وويل:

زما موبایل چا سره دی؟

تانې دار ته يې اشاره وکړه، موبایل مې ترې واخيست.

ومي لگوه، د خالدې د ورور څه زنگونه راغلي وو، د خالدې دوه درې

مسيجونه مې ولوستل ليکلي يې وو:

سلام سبیره چيرته يې؟

دلته يو ډول خلک راغلي دي، ما له ځان سره بيایې؟

ورختا شوم، نور مسيجونه چې مې لوستل تانې دار راته وويل:

له ده سره وپيژنه!

دی سرفراز خان نوميرې مور ورته شاجي صاحب وايو.

ما وويل:

سمه ده.

مور له دې ځايه راوتلو، شاجي راته کړل.

ډرو مت!

هم نوم سې صرف ایک کام چاهيې.

اجا همارې سات.

زه يې له ځانه سره يو دفتر ته نبالسم.

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

دلته ډير خلك د ميتينگ په شكل ناست وو، ماته يې څه په اردو كې

وويل:

ژباړن راته شروع شو.

دوى وايي:

لومړى خو ته بايد د افغانستان په ملي بانک باندې دا ومنې، تر څو زموږ

له قرضې تېر شي.

څومره پيسې چې موږ ورنه نيولي دي، دوى بايد له موږ څخه هغه پيسې

ونه غواړي.

موږ پوهيږو، كه چيرې ته وغواړې نو دا كار كولاى شي.

ما ورته وويل:

نه زه دلته د دې لپاره راغلى يم، چې له تاسې د افغانستان بانک پيسې

واخلم.

راته كړه يې:

اوس راباندې خپل ويډيويې فلم ولې پدې لوى سكرين كې د دې ټول

خلكو په مخ كې گوري؟

ناول

په پنجابی ډمې مين

په بېره مې وويل:

سمه ده سمه ده، زه يې منم خو د دې ضمانت به څوک وکړي چې تر دې وروسته به له ما نور څه نه غواړي؟

راته کړه يې:

ته اوس غلام شوی يې، که هره خبره دې ونه منله، نو خپل عاقبت درته مخې ته پروت دی.

ځانته مې دوه درې سپرې ورکړې.

دوی ته مې وويل:

سمه ده، زه به څه لياره وکړم، ستاسې د دغه ترجمان سره به زه په تماس کې يم.

له دوی مې ځان راخلاص کړ، کور ته مې زنگ وواهه.

چا نه وچتاوه،

بيا مې له ځانه سره فيصله وکړه، لومړی له رخسار نه خپله بدله اخلم بيا کور ته ځم.

ناول

په پنجابی ډمې مین

همدې وخت کې مې د خالدي په مسیجونو سترگې ولگیدلې، سبیره
خدای ته وگوره کور ته راشه.

زه ډیره ویریرم.

کور مو چا محاصره کړی دی، ما خواته زیری درلوده ما ویل چې په کور
کې به درباندي یو ناخاپی زیری وکړم.

خو ته نه یې، همداسې به یې درته ووايم.

زه په نس خوی لرم.

په ډک سرک کې مې چیغې کړې، اوف سخت درد لري.

تر دې وروسته یې هیڅ مسیج هم راغلی نه وو، ورختا شوم.

اوس کور ته ولاړ شم، که رخسار پسې بس رخسار دلته نږدې وه، همدې
پسې ورغلم.

هغه پخپل خای کې نه وه، سوچ مې وواهه.

بس د پینبور موټر کې کیناستم، موټر پینبور ته راوړسولم.

له پینبوره تورخم ته راغلم، د تورخم لاره د مشکلاتو له وجې د تگ راتگ
لپاره بنده وه.

ژباړن ته مې مسيح وکړ، راته کړه يې:

**ورشه زه ورته وایم تر څو پریدې ږدي، رینستیا هم چې ورغلم چیغې يې
وهلې، سبیر په نوم څوک شته؟**

ما ورته وویل:

زه یم.

ټول خلک پاته شول او زه خپل وطن ته راواوړیدم.

په اول ځل مې ځان پخپله خاوره کې هم غلام محسوس کړ.

دا داسې غلامی وه، چې د قیامت په ورځ هم دا غلامی نه ختمېده.

**ځکه ما زنا کړې وه او زنا داسې یوه گناه ده چې د سړي نه پرې ایمان
پورته کیږي.**

تر ټولو لومړی یو جماعت ته ولاړم، رب ته مې ډیرې دعاوې وکړې.

**یا ربه زما دې توبه وي، دا ځل مې لدې مشکلاتو خلاص کړه، قسم دې زما
ستا په هماغه پاک ذات وي که مې بیا دغې بې خوندي لارې ته وکتل.**

**یا ربه ما لا خپل مرگ لیدلی ندی او موږ ته د جماعت امام صاحب ویلي
وو، چې تر څو چا خپل مرگ لیدلی نه وي.**

تر هغې يې هر ډول گنا د توبې په ذريعې سره معاف كيږي.

رڼه زما ټول گناهونه معاف كړه.

د تورخم نه د ننگرهار پر لور روان شوم، تر ټولو لومړی كور ته ولاړم.

خالده په كور كې نه وه، زما جامې مينځل شوې وې، هر څه روغ جوړ

اينسې وو.

وه خدایه دا خالده اوس څه شوه؟

اوسني ته مې زنگ وكړ، بڼه وو وچت يې كړ.

د خالدي پوښتنه مې ترې وكړه، ويل يې:

مور مې وايي دپته ووايه چې عاجل زموږ كور راشه.

ما خپل موټر واخيست ورغلم، اوسنی مې راته شروع شو، راته كړه يې!

ته خو ډير بې غيرته انسان يې، دا دي يو ځل نه شو.

ستا د لاسه زما خور ته ذهني مشكل پيدا شوی دی، ما ورته وويل:

هلکه خپل حد وپيژنه!

دا وخت خالده له شانه راغله، خپل ورور ته يې يوه کلکه سپيره ورکړه.

ما ورته وويل: ولي؟

ويل يې:

دې کې خو هيڅ د ميلمه خپل او پردي قدر نشته.

سر مې په گوتو کې ونيوه په گونډو کيناستم، لومړی مې د هغې وفاته

وخنډل بيا مې يوه لويه ساه وايسته شکر مې وکړ.

چې خالده روغه ده، بيا مې په خپلې کم عقلۍ او جهالت بڼه سم وژړل.

خالدي راپورته کړم.

راته کړه يې:

ولې سبیره څه شوي دي،

ما ورته وويل:

ته دې بورقه راواخله، ژر ژر کوه چې ځو.

هغې بورقه راخيسته ما مې خواخې او اوبسي ته وويل:

تاسې مه خفه کيرئ، تر دې وروسته به انشالله هيڅکله هم داسې څه نه

کيري.

اوبسي مې غاړې ته کړ، يو زرگون افغانۍ مې ورته جيب کې کينودې او

ورته مې وويل:

ناول

په پنجابی ډمې مين

خفه کيږه مه مړه سړيه!

خور دي کله کله ما هم داسې يوه نيمه چکه کش کوي.

ويې خندل

ويل يې:

لالا چې د چکې قيمت زر افغانی وي، دا چې هره ورځ مې يوه يوه وهي.

مياشت کې دننه دننه به رانه د پاکستان کروړ پتي جوړ وي،

ههههههه

دواړو وخنډل، خالده راووته!

لالا په ځان او په خور مې پام کوه، خالدي ورته وويل:

څنگه چل دی، بيا يې لکه چې رشوت درکړ.

هههههه

ټولو وخنډل،

خالده موټر کې کيناسته، کور ته راغلو.

په لاره کې مې ورته هيڅ هم ونه ويل.

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

په کور کې مې ورته وويل:

ښه ته راته لومړی دا ووايه تا چې مسيح راته کړی وو.

چې دلته يو څه خلک راغلي دي ما له ځانه سره بيايې، هغوی څوک وو؟

ويل يې:

نه پوهيرم، خو شايد زما وهم زيات شوی وي.

ډاکټر مې هم مور ته وويل:

چې دا يواځې مه پرېږدئ، دا يو څه د ويري مشکل لري.

ما ورته وويل:

چيرته پيريان درباندي مين شوي نه وي؟

ويل يې: نه

داسې خبرې مکوه ته بيا غواړې ما وويروي، ومې خندل!

ورته مې وويل:

د مينې هغه ډيالوگونه چې ستا حق کېده هغه ما نورو ته وويل:

ځکه رب نن ذليل کړم،

ناول

په پنجابی ډمې مین

تر دې وروسته یې بیرته تاته وایم، شاید رب مې بیرته بیا د پخوا په رقم د نوم او عزت خاوند کړي.

خالدي وویل:

ولې زه ستا په مطلب پوهه نشوم، ومې ویل:

لدي وروسته به ته ناپوهه نه پاته کیرې، ته باید په هر څه پوه شې.
هغه مزه چې ما په نورو کې لیدلې وه، هغه باید زه په تا کې پیدا کړم.

ویې ویل:

زه په تا له اوله پوهېدم چې ته څه کوي او څه نکوي.

خو دا چې ته راته د زړه له تله گران وي، نو ځکه مې تر اوسه خپلې کورنۍ یا هم تاته ویلي ندي.

که چیرې تاته ما هغه وخت ستا غلطي در په گوته کړې وای، شاید تا زه له خپل کوره شړلې وم.

لکه څنگه چې د پلار په کور زړه شوم.

بس رب ته مې همدا دعا وه، یا ربه ته ورته په خپلو قدرتونو لارښوونه وکړې.

ومي خندل او ورته مې وويل:

د ظالم لوري ته تر اوسه دعا او خيرا نه پيژني.

ستا دې د خيرا په ډول دعا خو زه د ټول پنجاب غلام وگرځولم.

ويي ويل:

څه مطلب؟

خپله ټوله كيسه مې ورته تېره كړه او ورته مې وويل:

رخسار نه خو زه خپل غچ ضرور اخلم، خو اوس بايد زه د بانک مشکل حل كړم.

دا شپه مې ټوله داسې تېره كړه لكه د واده اوله شپه!

د خالدي په اهميت ايله اوس پوه شوم، په سبا سهار وختي وظيفي ته ولاړم.

ټول نماينده گان زما ځواب ته په تمه وو، غونډه يې راجوړه كړه.

زه هم ورغلم، ټول د پښتني ځواب ته په تمه وو، ما د بانک عمومي مدير ته كړل.

ناول

په پنجابی ډمې مين

مدیر صیب خبره مې ورسره وکړه انشالله تر یوې میاشتې وروسته به ټولې پیسې زموږ بانک ته راشي.

ټولو ومنله، ویل یې سمه ده.

دا ورځ ټول په دفتري کارونو تېره شوه، میاشت نوې نوې پوره شوې وه.

ځکه د بنوونځیو استاذان او ډیری نور دولتي کارمندان د معاشونو اخیستلو لپاره بانکونو ته راروان وو.

په بانک ډیر زیات رش جوړ وو، مسؤل منیب یو هلک هم نیولی وو.

چې کمیشنکار وو، له خلکو به یې پیسې اخیستلې او ژر ژر به یې ورته کار کاوه.

زه هم ورغلم، ورته مې وویل:

موبایل ترې واخلي، موبایل یې ماته راکړ په واټسپ کې ورته شل ډیرش نفرو مسیجونه کړي وو.

د ظالم بچی غټ کمیشنکار وو.

مسؤل ته مې وویل:

مطلب چې زه نه یم دا کاتې هم په بانک کې کیږي؟

ها؟

ويي ويل:

مدیر صیب خبره داسې ده، چې داسې یو نیم نفر پیدا کیږي.

خو موږ یې انشاالله بڼه پوره مخه نیسو.

ورته مې وویل:

تاسې یې څنگه مخه نیسئ؟

زه درته ماشوم بنکارم؟

لډې سره دې یو کارمند په حساب کې وران شوی دی.

ځکه دې رانیولی دی، دا وگوره په واټسپ کې یې مسیجونه پراته دي.

هغوی ته مې وویل:

تاسې سره به زه سبا ته گورم، هلک مې له ځان سره په خپل دفتر کې په

څوکۍ کیناوه.

ورته مې وویل:

هلکه دا د نجلۍ نمبر د چا دی؟

ويي خندل چوپ شو، ورته مې وویل:

گوره بچۍ!

د دې عشق و عاشقۍ پوښتنه له هغه چا وگره چې مينه يې كړې وي.
په دنيا كې تاته وفاداره صرف ستا هغه بي بي ده، كومه چې تاته په قسمت
كې ليكل شوې ده.

د چا سره چې دې نكاح شونې نه وي، هغه هيڅكله هم ستا په قسمت كې
ليكل شوې نده.

مينه د ژوند هغه درد دی، چې ډير خلك يې د دې لپاره تجربه كوي، تر
څو خوند ورنه واخلي.

خو دا خوند ډير كم وي او بې عزتي به د قيامت په ورځ هم ستا په غاړه
كې لويه رازورنده وي.

هلك وويل:

دا خوشې خبرې دي، زه به په هر حال كې خپلې مينې ته رسيږم.

ما ورته وويل:

رب دې ورورسوه.

ښه ورځ ولرې، موټر مې چالان كړ كور ته راغلم.

ناول

په پنجابی ډمې مین

خالدې ته مې وویل:

د یوې میاشتي لپاره خو بیغمه شو انشالله!

تر هغې وروسته به څه کوو؟

خالدې وویل:

ماته یوه لیاره معلومه ده، زما یوه خاله ده هغه په نورستان کې له ښاره

لیرې اوسیرې.

ته بدې هم ریره پریردې، د نورستانیانو په رقم جامې به واغوندې.

زه به هم د هغوی په رقم ځان جوړ کړم.

همالته به خپل ژوند ته ادامه ورکړو.

دا مشوره مې خوښه شوه، له ځان سره مې فکر وواهه داسې هوښیاره او

نام خدا ښکلې ښځه مې پرېښې وه او په پنجابی ډمو پسې گرځېدم.

پای

ناول

په پنجابۍ ډمې مين

**پرون ورځ د دې ناول ليکوال د ادب له نړۍ څخه د ټول عمر لپاره
مخه بڼه وکړه.**

**هيله ده چې تاسې د دې ناول په نيمايي نښريدلو خفه شوي نه
ياست.**

**دې لاندې ويبسايټ کې ټولې لنډې کيسې او ناولونه نشر شوي
دي.**

www.kesa.blog

ناول

په پنجابی ډمې مین

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**